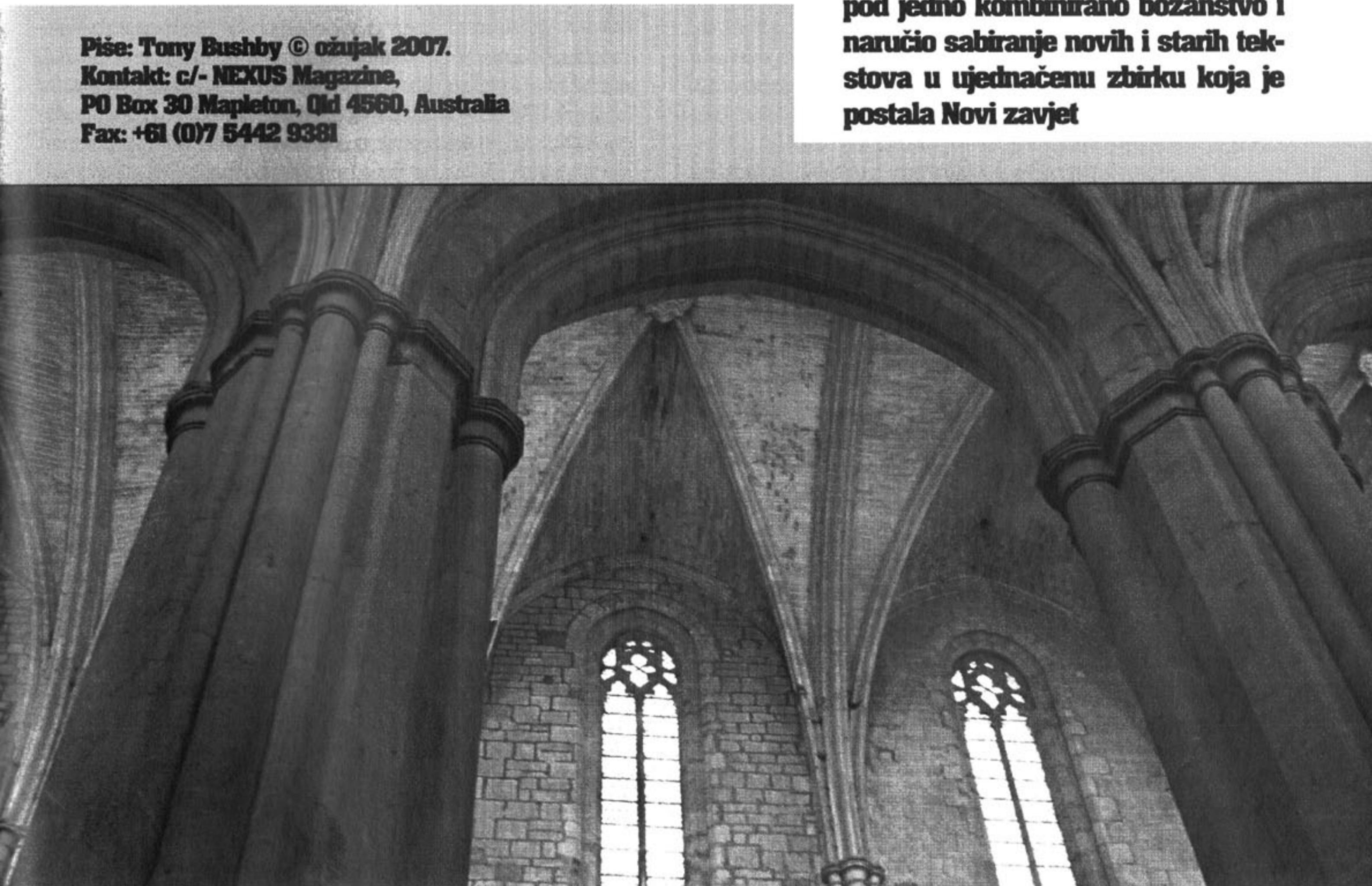

KRIVOTVORENO PORUJEKLO NOVOG ZAVJETA

Piše: Tony Bushby © ožujak 2007.

Kontakt: c/- NEXUS Magazine,
PO Box 30 Mapleton, Qld 4560, Australia
Fax: +61 (0)7 5442 9381

U četvrtom stoljeću rimski car Konstantin ujedinio je vjerske frakcije pod jedno kombinirano božanstvo i naručio sabiranje novih i starih tekstova u ujednačenu zbirku koja je postala Novi zavjet

Što Crkva ne želi da znate

Često se isticalo da je Kršćanstvo drukčije od drugih religija jer se temelji ili pada na određenim događajima koji su se navodno dogodili tijekom kratkog razdoblja prije otprilike dvadeset stoljeća. Priče o tim događajima predstavljene su u Novom zavjetu, međutim kako se otkrivaju ovi dokazi postat će jasno da one ne predstavljaju povijesne činjenice. Crkva se s time slaže, te kaže: »Naši dokumentarni izvori o porijeklu Kršćanstva i njegovom najranijem razvoju uglavnom su novozavjetni zapisi čiju autentičnost moramo u velikoj mjeri uzeti zdravo za gotovo.« (Katolička enciklopedija, Farley, ed., vol. III, str. 712)

Sama Crkva priznaje izuzetne stvari o Novom zavjetu. Na primjer, kada se raspravlja o porijeklu tih spisa, »najcjenjenije tijelo akademske misli ikad okupljeno« (*Catholic Encyclopedia*, Predgovor) priznaje da Evanđelja »ne potječu iz prvog stoljeća kršćanske ere« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. VI, str. 137, str. 655-6). Ova izjava je u suprotnosti s izjavama svećenstva da su najranija Evanđelja napisana progresivno za vrijeme nekoliko desetljeća nakon smrti evanđeoskog Isusa Krista. U izuzetnoj

digresiji Crkva nadalje priznaje da »najraniji od postojećih rukopisa (Novog zavjeta; op. a.), istina je, nisu nastali prije četvrtog stoljeća poslije Krista.« (*Catholic Encyclopedia*, op. cit., str. 656-7). To je otprilike 350 godina poslije vremena kada je prema tvrdnjama Crkve Isus hodao obalama Palestine, i tu prava priča o porijeklu Kršćanstva pada u jednu od najvećih crnih rupa u povijesti. Postoji, međutim, razlog zašto Novog zavjeta nije bilo sve do četvrtog stoljeća – jednostavno do tada nije bio napisan i u ovom članku predočit će dokaze za najveći pogrešni prikaz svih vremena.

Čovjek koji je autorizirao zbirku spisa što se danas naziva Novim zavjetom bio je Flavije Konstantin (izvorno Custennyn odnosno Custennin; op. a.) (272.-337.), rođen u Britaniji. Nakon smrti njegova oca 306. godine, Konstantin je postao kralj Britanije, Galije i Španjolske i zatim, nakon niza pobjedosnih bitaka, car Rimskog carstva. Kršćanski povjesničari malo ili uopće ne spominju onovremene prevrate, a Konstantina prikazuju kao da lebdi u zraku, ostavljajući ga izvan svih događaja koji su se zbivali oko njega. U stvari, jedan od Konstantinovih glavnih problema bio je nekontrolirani nered među prezbiterima (izabrani voditelji ra-

nokršćanskih općina iz redova najuglednijih članova; op. prev.) i njihovo vjerovanje u mnoge bogove.

Većina suvremenih kršćanskih autora prešuće istinu o razvoju svoje religije i skrivaju Konstantinove napore da obuzda ozloglašeni karakter prezbitera koje sada nazivaju »Crkvenim ocima« (Život Konstantinov, pripisano Euzebiju Pamfiliju iz Cezareje c. 335, vol. III, str. 171; Nicejski i post-nicejski oci, pripisano sv. Ambroziju, vlč. prof. Roberts, DD, i James Donaldson, LLD, urednici, 1891., vol. IV, str. 467). »Osebujnu vrstu govorništva« koju su oni upražnjivali i loš glas na kojem su bili moderni kršćanski povjesničari suptilno su zataškavali. Oni su u stvari bili:

»... krajne priprosti svatovi koji poučavaju neobične paradokse. Otvoreno su izjavljivali da su za slušanje njihovih predavanja prikladni samo neuki ... nikad se nisu pojavljivali u krugovima ljudi mudrijih i kultiviranih, ali uvijek su se trudili ugurati među neuke i necivilizirane, tumarajući uokolo i izvodeći trikove na sajmovima i tržnicama... kite svoje tanke knjige, svoje jalove knjige frazama iz starih priča ...i opet malo razumiju.... pišu besmislice na pergamentu... i stalno to čine, bez kraja i konca.«

(*Contra Celsum* [Protiv Celzusa], Origen iz Aleksandrije, c. 251, Knj. I, str. LXVII, Knj. III, str. XLIV, passim)

Skupine prezbitera izgradile su »mnoga božanstva i mnoge gospode« (1 Kor 8:5) i postojale su brojne vjerske sekte, svaka s drugačijim doktrinama (Gal 1:6). Prezbiterijanske skupine sukobile su se oko osobina svojih brojnih bogova i »oltar je nasruuo na oltar« u natjecanju za publiku. (*Optatus of Milevis*, 1:15, 19, rano četvrtog stoljeća). S Konstantinove točke gledišta

postojalo je nekoliko frakcija kojima je trebalo udovoljiti, i on je tijekom te bogohulne konfuzije počeo graditi jednu sveobuhvatnu religiju. U vremenu teške neukosti, kada je devet od deset ljudi u Europi bilo nepismeno, stabiliziranje suprotstavljenih vjerskih frakcija bio je samo jedan od Konstantinovih problema. Ugodna generalizacija, koju toliki povjesničari tako samozadovoljno ponavljaju, da je Konstantin »priglio kršćansku religiju« i nakon toga je službeno odobrio, »suprotna je povjesnim činjenicama« i treba se zauvijek izbrisati iz naše literature. (*Catholic Encyclopedia*, Pecci ed., vol. III, str. 299, passim). Jednostavno rečeno, u Konstantinovo vrijeme nije postojala kršćanska religija i Crkva priznaje da je priča o njegovom »preobraćenju« i »krštenju« »zasnovana isključivo na legendi«. (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. XIV, str. 370-1).

Konstantin »nikada nije stekao veliko teološko znanje« i »jako je ovisio o svojim savjetnicima za vjerska pitanja« (*Catholic Encyclopedia*, New Edition, vol. XII, str. 576, passim). Prema Euzebiju (260.-339.), Konstantin je izjavio da je »među mnogim prezbterskim frakcijama razdor postao tako ozbiljan da je nužno uspostaviti državu koja će biti više vjerska,« međutim nije mogao dovesti do pomirenja suprotstavljenih vjerskih frakcija (*Life of Constantine*, op. cit., str. 26-8). Savjetnici su ga upozorili da su prezbterske religije »lišene temelja«, te da im je potrebna službena stabilizacija (ibid.). Konstantin je u tom konfuznom sustavu rascjepkanih vjerskih dogmi ugledao priliku da stvori novu i ujedinjenu državnu religiju koja će po svojoj koncepciji biti neutralna, i zaštiti je zakonom.

Nakon što je osvojio Istok, godine 324. poslao je svog španjolskog savjetnika za vjeru, Ozija iz Cordobe, u Aleksandriju s pismima za nekoliko biskupa u kojima ih je molio da između sebe sklope mir. Poslanstvo je propalo i Konstantin je, vjerojatno na sugestiju Ozija, zatim izdao dekret kojim je naredio svim prezbiterima i njihovim podređenima da »uzjašu magarce, mazge i konje što pripadaju narodu i doputuju u grad Niceju« u rimske provincije Bitiniji, u Maloj Aziji. Upućeni su da sa sobom ponesu *testimonije* (svjedočanstva; op. prev.) koje su kazivali svjetini, »uvezane u kožu« radi zaštite za dugog putovanja, i predaju ih Konstantinu po dolasku u Niceju (*The Catholic Dictionary*, Addis i Arnold, 1917., zapis »Nicejski koncil«). Njihovi su spisi sadržavali »sve skupa sto trideset i jedan svitak i mitsku priču o bogovima i spasiteljima, zajedno s tekstovima učenja koje su oni iznosili.« (*Life of Constantine*, op. cit., vol. II, str. 73; *N&PNF*, op. cit., vol. I, str. 518).

Prvi Nicejski koncil i »nedostajući zapisi«

Tako se okupio prvi crkveni skup koji je danas poznat kao Nicejski koncil. To je bio bizaran događaj koji je odavao mnoge pojedinosti o ranoj klerikalnoj misli, i predstavlja jasnou sliku intelektualne klime koja je prevladavala u tom vremenu. Na tom skupu rođeno je Kršćanstvo, a reperkusije tada donesenih odluka gotovo da su nesagleđive. Otprilike četiri godine prije nego što je predsjedao Koncilom, Konstantin je bio iniciran u vjerski red Sol Invictus (Nepobjedivo sunce; op. prev.), jedan od dva vrlo uspješna kulta koji su Sunce smatrali jednim i jedinim Vrhovnim Bogom (drugi kult je bio mitraizam). S obzirom na svoje štovanje Sunca naredio je Euzebiju da prvo od tri zasjedanja sazove na ljetni solsticij, 21. lipnja 325. godine (*Catholic*

Postoji, međutim, razlog zašto Novog zavjeta nije bilo sve do četvrtog stoljeća – jednostavno do tada nije bio napisan i u ovom članku predaći će dokaze za najveći pogrešni prikaz svih vremena

Encyclopedia, New Edition, vol. I, str. 792), a »održano je u dvorani Ozijeve palače.« (*Ecclesiastical History* [Crkvena povijest], Bishop Louis Dupin, Paris, 1686., vol. I, str. 598). U izvještaju o raspravama konklave prezbitera okupljenih u Niceji, Sabinije, biskup Herakleje, koji im je prisustvovao, rekao je da je »izuzev samog Konstantina i Euzebija Pamfilija to bio skup nepismenih, priprostih kreatura koje nisu ništa razumjele« (*Secrets of the Christian Fathers* [Tajne kršćanskih otaca], Bishop J. W. Sergerus, 1685., 1897. reprint).

To je još jedno važno priznanje o neukosti i nekritičnoj lakovjernosti ranih svećenika. Dr. Richard Watson (1737.-1816.), deziluzionirani kršćanski povjesničar i jedno vrijeme biskup Llandaffa u Walesu (1782.) nazvao ih je »skupinom baljezgajućih idota« (*An Apology for Christianity* [Isprika za Kršćanstvo], 1776., 1796. reprint; također, *Theological Tracts* [Teološki traktati], dr. Richard Watson, zapis »O koncilima«, vol. 2, London, 1786., revidirani reprint 1791.). Na temelju opsežnog istraživanja Crkvenih koncila dr. Watson je zaključio da je »cjelokupno svećenstvo na Nicejskom koncilu bilo pod utjecajem vraga, te da je saziv bio sastavljen od najniže rulje i pod pokroviteljstvom najpodlijih opačina« (*An Apology for Christianity*, op. cit.). To je bio infantilan skup muškaraca koji su odgovorni za početak nove religije i teološku kreaciju Isusa Krista.

Crkva priznaje da ključni dijelovi rasprava u Niceji »neobično nedostaju u kanonima« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. III, str. 160). Uskoro ćemo vidjeti što se s njima dogodilo. No, prema zapisima koji su se održali, Euzebije »je sjedio na prvom mjestu desno

od cara i održao je uvodni govor u carevo ime« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. V, str. 619-620). Na koncilu nije bilo britanskih prezbitera, ali bilo je mnogo grčkih izaslanika. Prisutno je bilo i »sedamdeset istočnih biskupa« koji su predstavljali azijske sekte te mali broj izaslanika koji su došli iz drugih područja (*Ecclesiastical History*, ibid.). Cecilijan od Kartage doputovao je iz Afrike, Pafnutije od Tebe iz Egipta, Nikasije od Dijona (Die) iz Galije i Don od Stridona je doputovao iz Panonije.

I na tom se djetinjastom skupu, s toliko mnogo predstavljenih kultova, sveukupno 318 »biskupa, svećenika, đakona, podđakona, akolita i egzorcista« okupilo da raspravljaju i odluče o ujedinjenom sustavu vjerovanja koji će sadržavati samo jednog boga (*An Apology for Christianity*, op. cit.). U to vrijeme među prezbiterima je već cirkulirao golem broj »divljih spisa« (*Catholic Encyclopedia*, New Edition, »Gospel and Gospels [Evangelje i evanđelja]«), i oni su podržavali velik niz Istočnih i Zapadnih bogova i božica, među kojima su bili: Jove, Jupiter, Salenus, Baal, Thor, Gade, Apolon, Juno, Aries, Taurus, Minerva, Rhets, Mitra, Teo, Fragapati, Atys, Durga, Indra, Neptun, Vulkan, Kriste, Agni, Croesus, Pelides, Huit, Hermes, Thulis, Thammus, Eguptus, Iao, Aph, Saturn, Gitchens, Minos, Maximo, Hekla i Fernes (*God's Book of Eskra*, anon., pogl. XLVIII, odl. 36).

Sve do prvog Nicejskog koncila rimska aristokracija štovala je prvenstveno dva grčka boga – Apolona i Zeusa – međutim velika masa običnih ljudi obožavali su ili Julija Cezara ili Mitrasa [Mithras] (romанизiranu inačicu perzijskog božanstva Mitra [Mithra]). Cezara je deificirao rimski senat nakon njegove smrti (18. ožujka 34. prije Kr.) i kasnije ga slavio kao »Božanskog Julija«. Njegovom imenu dodana je riječ »Spasitelj«, s pravim značenjem »onaj koji sije sjeme« – dakle on je bio falusni bog. Julije Cezar je bio slavljen kao »manifestirani Bog i univerzalni Spasitelj ljudskog života«, a njegovog prethodnika Augustina su zvali »drevni Bog i Spasitelj čitavog čovječanstva« (*Man and his Gods [Čovjek i njegovi bogovi]*, Homer Smith, Little, Brown & Co., Boston, 1952.). Car Neron (54.-68.), čije je izvorno ime bilo Lucije Domicije Ahenobarb (37-68), ovjekovječen je na njegovim kovanicama kao »Spasitelj čovječanstva« (ibid.). Božanski Julije kao rimski Spasitelj i »Otc Carstva« među rimskom svjetinom smatran je »Bogom« tijekom više od 300 godina. Bio je božanstvo u nekim spisima zapadnih prezbitera, međutim u istočnim spisima nije bio prisutan.

Konstantinova namjera u Niceji bilo je stvaranje potpuno novog boga za njegovo carstvo koji će sve vjerske frakcije ujediniti pod jednim božanstvom. Prezbiteri su zamoljeni da rasprave i odluče tko će biti njihov novi bog. Izaslanici su se međusobno prepirali i izražavali osobne razloge za uključenje ovih ili onih spisa u kojima su se promicale finije osobine njihovog vlastitog božanstva. Tijekom čitavog skupa urlaćuće frakcije vodile su žestoke razgovore, a tema rasprave bila su imena pedeset i tri boga. »Do ovog trenutka koncil nije izabrao ni jednog boga i stoga su odlučili glasovati kako bi riješili to pitanje... Glasovanje je potrajalo godinu i pet mjeseci...« (*God's Book of Eskra*, prijevod prof. S. L. MacGuira, Salisbury, 1922., poglavje XLVIII, odlomci 36, 41).

Nakon toga Konstantin se vratio na skup te otkrio da se prezbiteri nisu složili oko novog božanstva nego su samo suzili izbor kandidata na petero: Cezar, Krišna, Mitra, Horus i Zeus (*Historia Ecclesi-*

astica, Euzebije, c. 325). Konstantin je bio vrhovna vlast u Niceji i napisljeku je on odlučio o njihovom novom bogu. Da bi uključio i britanske frakcije odredio je da će se ime velikog druidskog boga, Hesusa, udružiti s istočnom bogom spasiteljem, Krišnom (Krišna je sanskrtska riječ za Krista), i tako je Hesus Krishna postalo službeno ime novog rimskog boga. Glasovalo se i većinom glasova (157 od 161) odlučeno je da će ova božanstva postati jedan Bog. Po starom poganskom običaju, Konstantin je iskoristio službeni skup i rimski dekret o apoteozu da službeno deificira dva božanstva kao jedno, što mu je pošlo za rukom demokratskom većinom. Kosntantin je proglašio i »službeno« potvrđio novog boga (*Acta Concilii Nicaeni*, 1618.). Taj čisto politički čin deifikacije efektivno je i zakonski postavio Hesusa i Krishnu među Rimske bogove kao jedan jedinstveni spoj. Ta apstrakcija dovila je do stvaranja miješanih doktrina za novu religiju rimskog carstva; nadalje, budući da sve do otprilike devetog stoljeća u abecedama nije bilo slova »J«, ime je kasnije evoluiralo u »Jesus Christ/Ihsus Krist«.

Kako su nastala Evandelja

Konstantin je zatim naredio Euzebiju da uredi kompilaciju jedinstvene zbirke novih spisa razvijenih iz glavnih aspekata vjerskih tekstova predanih na koncilu. Njegovi naputci su bili:

»Pretražite te knjige, i što god da je dobroga u njima, to zadržite; ali što god da je zlo, to odbacite. Ono što je dobro u jednoj knjizi, sjedinite s onim što je dobro u drugoj knjizi. I sve što bude tako sjednjeno zvat će se *Knjiga nad knjigama* (doslovno Knjiga od knjiga; op. prev.). To će biti doktrina mog naroda, doktrina koju

ću preporučiti svim zemljama tako da više ne bude ratova zbog vjere.«

(*God's Book of Eskra*, op. cit., poglavje XLVIII, odlomak 31)

»Zapanjite ih«, rekao je Konstantin, i »knjige su napisane po njegovim naputcima«. (*Life of Constantine*, vol. IV, str. 36-39). Euzebije je izmiješao »mitske priče svih vjerskih učenja svijeta u jedno učenje«, koristeći standardne mitove o bogovima iz prezbiterских rukopisa kao uzor. Spajajući nadnaravne »božanske« priče o Mitri i Krišni s britanskim kuldejskim vjerovanjima djelotvorno je ujedinio besede Istočnih i Zapadnih prezbitera te »načinio novo, univerzalno vjerovanje«. (ibid.). Kosntantin je smatrao da će integrirana zbirka mitova ujediniti različite i suprotstavljene vjerske frakcije pod jednu reprezentativnu priču. Euzebije je zatim uredio da pisari naprave »pedeset raskošnih primjeraka... čitko napisanih na pergamentu..., i u obliku prikladnom za prenošenje, od stručnih pisara potpuno usavršenih u svom zanatu« (ibid.). »Te naputke«, rekao je Euzebije, »odmah se krenulo izvršavati... poslali smo mu [Konstantinu; op.a.] veličanstveno dotjerane i uvezene sveske u trostrukom i četverostrukom obliku.« (*Life of Constantine*, vol. IV, str. 36). To su bila »Nova svjedočanstva« i to je bilo prvo spominjanje (c. 331.) Novog zavjeta u povijesnim zapisima.

Kada su njegovi napuci ispunjeni, Konstantin je proglašio da će se »Nova svjedočanstva« od tada pa na dalje zvati »Riječ rimskog Boga Spasitelja« (*Life of Constantine*, vol. III, str. 29) i biti službena za sve prezbitere koji obavljaju bogoslužja u Rimskom carstvu. Zatim je naredio da se raniji prezbiteri rukopisi i bilješke s koncila »spa-

le«, te proglašio da će »svatko koga se pronađe da skriva te spise biti srušen sa svojih ramena.« (obezglavljen; *op. a.*) (*ibid.*). Kao što povjesne bilješke pokazuju, prezbiterski spisi iz vremena prije Nicejskog koncila više ne postoje, izuzev nekoliko fragmenata koji su preživjeli.

Neke bilješke s Koncila također su preživjele i imaju alarmane posljedice po Crkvu. Neki stari dokumenti kažu da je prvi Nicejski koncil završio sredinom mjeseca studenog 326. godine, dok u drugima stoji da je borba oko novog boga bila toliko žestoka da se zasjedanje, počevši u lipnju 325. godine, odujilo »četiri godine i sedam mjeseci« (*Secrets of the Christian Fathers*, *op. cit.*). Bez obzira na

to kada je koncil završio, divljaštvo i nasilje koji su ga obilježili skriveni su iza blistavog naziva »Velika i sveta sinoda« što mu ga je Crkva nadjenula u 18. stoljeću. Rani svećenici, međutim, imali su drukčije mišljenje.

Drugi Nicejski koncil, koji se održao 786. i 787. godine, denuncirao je Prvi nicejski koncil kao »sinodu budala i luđaka«, te je nastojao poništiti »odluke donesene od ljudi poremećenih umova« (*History of the Christian Church* [Povijest kršćanske crkve], H. H. Milman, DD, 1871.). Krenemo li čitati bilješke s Drugog nicejskog koncila i uočimo navode o »preplašenim biskupima« i »vojski« potrebnoj da »obuzda rasprave«, nameće nam se zaključak da je nazivanje izaslanika s Prvog koncila »budalama i luđacima« svakako primjer ruganja sove sjenici.

Konstantin je umro 337. godine, a njegovo spajanje brojnih takozvanih poganskih vjerovanja u novi vjerski sustav dovelo je mnoge preobraćenike. Kasnije su Crkveni pisci od njega napravili »velikog šampiona Kršćanstva« kojem je dao »zakoniti status religije Rimskog carstva« (*Encyclopedia of the Roman Empire*, Matthew Bunson, Facts on File, New York, 1994., str. 86). Povijesni zapisi otkrivaju da je to netočno, jer na stvaranje Kršćanstva naveo ga je »vlastiti interes« (*A Smaller Classical Dictionary*, J. M. Dent, London, 1910., str. 161). Bilo kako bilo, Kršćanstvo se nije nazivalo Kršćanstvom sve do 15. stoljeća (*How The Great Pan Died* [Kako je umro veliki Pan], profesor Edmond S. Bordeaux [vatinjski arhivist], Mille Meditations, USA, MCMLXVIII, str. 45-7).

Tijekom narednih stoljeća Konstantinova Nova svjedočanstva bila su proširvana, dodavane su »interpolacije« i u uključivani drugi spisi (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. VI, str. 135-137; također, Pecci ed., vol. II, str. 121-122). Na primjer, godine 397. Ivan »zlatousti« Chrysostom preuredio je zapise Apolonija Tijanskog,

lutajućeg sveca iz prvog stoljeća, i inkorporirao ih u Nova svjedočanstva (*Secrets of the Christian Fathers*, *op. cit.*). Latinizirano ime Apolonija je Paulus (*A Latin-English Dictionary* [Latinsko-engleski rječnik], J. T. White and J. E. Riddle, Ginn & Heath, Boston, 1880.),

a Crkva danas te spise naziva Pavlovim poslanicama. Apolonijev osobni dvoritelj, asirski pisar Damis, je Demis u Novom zavjetu (2 Tim. 4:10).

Crkvena hijerarhija zna istinu o porijeklu svojih poslanica jer kardinal Bembo (umro 1547.), tajnik pape Lea X. (umro 1521.), savjetovao je svoga suradnika, kardinala Sadoleta, da se ne obazire na njih riječima: »ostavi se tih tričarija, jer takve besmislice ne dolikuju časnom čovjeku; uvedene su u priču naknadno, od podmu-

klog glasa s nebesa« (*Cardinal Bembo: His Letters and Comments on Pope Leo X* [Kardinal Bembo: Njegova pisma i komentari o papi Leu X.], A. L. Collins, London, 1842. reprint).

Crkva priznaje da su Pavlove poslanice krivotvorine, te kaže da je »čak i u autentične poslanice mnogo toga nadodano kako bi bile više u skladu s osobnim stavovima njihovih autora« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. VII, str. 645). Isto tako, sv. Jeronim (umro 420. godine) objavio je da su Djela apostolska, peta knjiga Novog zavjeta, također »neistinito napisana« (*The Letters of Jerome*, *Library of the Fathers*, Oxford Movement, 1833-45, vol. V, str. 445).

Sokantno otkriće drevne Biblije

Novi je zavjet kasnije evoluirao u neukusni komad svećeničke propagande, a Crkva jer tvrdila da je u njemu opisana intervencija božanskog Isusa Krista u zemaljske poslove. Međutim, spektakularno otkriće u zabačenom egipatskom samostanu raskrinkalo je pred svijetom razmjere krivotvorena kršćanskih tekstova, a njih same kao puku »zbirku bajoslovnih priča« (*Encyclopédie*, Diderot, 1759.). Dana 4. veljače 1859. godine u ložištu samostana Sv. Katarine na planini Sinaj pronađeno je 146 listova drevnog kodeksa. Njegov sadržaj uzdrmao je cijeli kršćanski svijet. Bilo je predviđeno da zajedno s drugim starim zakonicima bude spaljen u pećima kako bi ugrijao žitelje samostana. Grčkim jezikom zapisan na magarećoj koži, sadržavao je i Stari i Novi zavjet, a arheolozi su kasnije ustanovili da je nastao oko 380. godine. Otkrio ga je dr. Constantin von Tischendorf (1815.-1874.), briljantni i pobožni proučavatelj Biblije, koji ga je nazvao *Sinaiticus* - Sinajska Biblija. Tischendorf je bio profesor teologije koji je čitav svoj život posvetio proučavanju porijekla Novog zavjeta. Njegova že-

ΤΟΔΕ ΕΤΙΛΠΑΙΔΗΛΙ
ΤΗΝ ΤΩΝ ΣΑΛΕΥ
ΟΜΕΝ ΩΝ ΜΕΤΑΘ
ΣΙΝΩ ΣΠΕΡΟΙΗ
ΜΕΝΩ ΝΙΝΔΑΜΙΗ
ΤΑΜΗ ΣΑΛΕΥ ΟΜΕΝΑ
ΔΙΟΒΑΣΙΛΕΙΑΝ ΑΣΑ
ΛΕΥΤΟΝ ΠΑΡΑΛΛΗ
ΒΑΝΟΝ ΤΕ ΣΕΧΟΜΕ
ΧΑΡΙΝ ΔΙΗ ΣΛΑΤΡΕ
ΟΜΕΝ ΕΥΑΡΕΣΤΩ
ΤΩ ΘΩΜΗ ΕΤΑΕΥΛ
ΒΙΑΣΚΑΙ ΔΕΟΥΣΚΑ
ΓΑΡΟΘ ΣΗ ΜΩΝ ΠΥΡ
ΚΑΤΑΝ ΛΛΙΣΚΟΝ
ΗΦΙΛΛΕΛΦΙΑΜ
ΝΕΤΩ ΤΗΝ ΦΙΛΟ
ΞΕΝΙΑΝ ΜΗ ΕΠΙΛ

ΤΜΙΝΤΟΝ ΛΟΓΟΝ
ΤΟΥ ΘΥΨΝ ΑΝΑΘΕ
ΩΡΟΥΝΤΕ ΣΤΗΝ Κ
ΒΑΣΙΝ ΤΗΝ ΣΑΝ ΑΣΤΡ
ΦΗ ΣΜΙ ΜΕΙΟ ΘΑΙΤΗ
ΠΙΣΤΙΝ
ΙΣΧΣ ΕΧΘΕΣ ΚΑΙ Η
ΜΕΡΟΝ ΟΑΥΤΟΣ Κ
ΕΙΣΤΟΥ ΣΑΙΩΝ Α
ΔΙΔΑΧΑΙ ΣΠΟΙΚΙ
ΛΛΙΣΚΑΙ ΖΕΝΑΙ ΑΙΜΗ
ΠΑΡΑΦΕΡΕ ΣΘΕΚΑ
ΛΟΝ ΓΑΡ ΧΑΡΙΤΙ ΒΕ
ΒΑΙΟΥ ΣΘΕΤΗΝ ΚΑΨ
ΔΙΑΝ ΟΥ ΒΡΩ ΜΑΨΗ
ΕΝ ΟΙ ΣΟΥ ΚΩΦΕ
ΛΗΘΗ ΣΑΝ ΟΙ ΠΕΡΙ
ΠΑΤΟΥΝΤΕΣ

Ovo je dio Poslanice Hebrejima u Sinajskoj Bibliji. Sve do osmog stoljeća pisari koji su pisali rukopise nisu ostavljali razmake između slova, riječi ili rečenica i natiskivali su pojedinačna suglasnička slova jedno do drugog, u neprekidnom nizu, izostavljajući samoglasnička slova.

Ija da pročita sve drevne kršćanske tekstove odvela ga je na dug put s devama u samostan Sv. Katarine.

Tijekom svog života Tischendorf je imao pristup drugim drevnim Biblijama nedostupnima javnosti, kao što je bila Aleksandrijska Biblija (Aleksandrina), za koju se vjeruje da je druga najstarija Biblija u svijetu. Tako je nazvana jer je 1627. godine prenesena iz Aleksandrije u Britaniju, gdje je darovana kralju Charlesu I. (1600.-1649.). Danas je izložena pored najstarije poznate Biblije na svijetu - *Codex Sinaiticus* - u Britanskoj knjižnici (British Library) u Londonu. Tischendorf je imao pristup i *Codex Vaticanus*, Vatikanskoj Bibliji, za koju se smatra da je treća najstarija u svijetu i da datira iz sredine šestog stoljeća (*The Various Versions of the Bible* [Različite verzije Biblije], dr. Constantin von Tischendorf, 1874., dostupno u British Library). *Codex Vaticanus* je bila zaključana u vatikanskoj unutrašnjoj knjižnici. Tischendorf je pitao može li napraviti rukom pisane bilješke, no njegova molba je odbijena. Međutim, kada bi stražar odlazio na pauze da se osvježi, Tischendorf je retke iz te Biblije prepisivao na dlan svoje ruke i ponekad nokte na prstima. (»Are Our Gospels Genuine or Not?« [Jesu li naša Evandelja istinita ili nisu?], dr. Constantin von Tischendorf, predavanje, 1869., dostupno u British Library).

Danas postoji nekoliko drugih Biblija napisanih tijekom petog i šestog stoljeća na različitim jezicima, na primjer *Syriacus*, *Cantabrigiensis* (Bezae), *Saravianus* i *Marchalianus*.

Kršćanski svijet prošli su trnci kada su u zadnjoj četvrtini devetnaestog stoljeća objavljene verzije Sinajske Biblije na engleskom jeziku. Te stranice sadrže podatke koji pobijaju tvrdnje o povjesnoj autentičnosti Kršćanstva. Kršćani su dobili neosporive dokaze o svjesnim falsifikacijama u svim suvremenim Novim zavjetima. Novi zavjet sinajske Biblije bio je toliko različit od verzija koje su se tada objavljivale da je Crkva

pokušala neutralizirati dramatične nove dokaze koji su ugrozili samo njezino postojanje. U nizu članaka objavljenih u listu *London Quarterly Reviewu* 1883. godine, John W. Burgon, dekan Chichestera, upotrijebio je sve retoričke figure koje su mu bile na raspolaganju da napadne stariju i proturječnu sinajsku priču o Isusu Kristu: ».... bez trunke oklijevanja mogu reći da je Sinajski kodeks skandalozno iskrivljen... prepun je sramotno osakaćenih tekstova; ti tekstovi su postali, na koji god način, skladište najveće količine izmišljenih rečenica, drevnih zabluda i namjernih iskrivljenja istine koja se može pronaći u svakom poznatom primjerku riječi Božje.« Dekan Burgon bio je zabrinut zbog dijelova Evandelja koji su različiti od sadašnjih, a koji su tijekom stoljeća, čestim manipulacijama sadržaja dokumenta koji ni isprva nije bio povijestan, dotada bili evoluirali na novu razinu.

Pronalasci ispitivanja ultraljubičastim svjetлом

Godine 1933. Britanski muzej u Londonu za sto tisuća funti, od kojih je 65 tisuća darovano putem javne preplate, kupio je Sinajsku Bibliju od Sovjetske vlade. Prije kupnje ta je Biblija bila čuvana u Carskoj knjižnici u St. Petersburgu u Rusiji, te ju je bilo pogledalo »samo nekoliko učenjaka« (*The Daily Telegraph and*

Morning Post, 11. siječnja 1938., str. 3) Kada je 1933. »najstarija Biblija na svijetu« izložena za javnost, postala je cilj hodočašćenja bez premca u povijesti Britanskog muzeja.

Prije nego što navedem njezina proturječja, treba istaknuti da taj stari kodeks nipošto nije pouzdan vodič za proučavanje Novog zavjeta jer sadrži previše pogrešaka i znatno je prepravljan. Te anomalije su razotkrivene kao rezultat višemjesečnih ispitivanja ultraljubičastom svjetlošću koje je Britanski muzej proveo sredinom 1930-ih godina. Rezultati su pokazali da su u Kodeksu zamjenjeni brojni odlomci, te da je to učinilo najmanje devet različitih uređivača. Fotografije snimljene tijekom ispitivanja otkrile su da su se pigmenti tinte zadržali duboko u porama kože. Originalne riječi bile su čitljive pod ultraljubičastim svjetлом. Svatko tko želi pročitati rezultate tih ispitivanja treba pogledati knjigu čiji su autori istraživači koji su proveli analizu: (*Scribes and Correctors of the Codex Sinaiticus* [Pisari i korektori Sinajskog kodeksa], H. J. M. Milne i T. C. Skeat, British Museum, London, 1938.).

Krivotvorine u Evandeljima

Kada je Novi zavjet u Sinajskoj Bibliji uspoređen sa suvremenim

Novim zavjetom otkriveno je zapanjujućih 14.800 uredničkih promjena. Ti prepravci mogu se uočiti jednostavnim uspoređivanjem koje svatko može i treba provesti. Ozbiljno proučavanje izvora Kršćanstva mora polaziti od verzije Novog zavjeta u sinajskoj Bibliji, a ne od suvremenih izdanja.

Značajna je činjenica da Sinajski kodeks sadrži tri evandelja koja su naknadno odbačena: *Pastir iz Hermasa* (napisano od dva uskrsla duha, Karina i Lencija) *Barnabina poslanica* i *Hvalospjev Solomona*. Prostor mi ne dopušta elaboraciju tih bizarnih tekstova, kao ni raspravu o dilemama povezanim s varijacijama u prijevodu.

Suvremene Biblije su peti korak u prevo-

đenju od ranih izdanja i među prevodocima bajesne rasprave oko različitih tumačenja više od 5.000 drevnih riječi. Pa ipak, ono što u toj staroj Bibliji nije napisano Crkvu dovodi u neugodan položaj, a ovaj članak se dotiče samo nekoliko tih izostavaka. Jedan eklatantni primjer je na suptilan način otkriven u Biblijskoj enciklopediji (*Encyclopaedia Biblica*; Adam & Charles Black, London, 1899., vol. III, str. 3344), gdje Crkva objelodanjuje svoje spoznaje o izuzimanjima u starim Biblijama: »Stara je i drevna primjedba da se, kao na primjer u Pavlovom, čak ni u najstarijim Evandeljima ne spominje ništa o čudesnom rođenju našeg Spasitelja.« Razlog tome je što djevičanskog rođenja nikada nije ni bilo.

Očito je da je Euzebije, kada je okupio pisare da napišu Nova svjedočanstva, najprije načinio jedan dokument koji je služio kao uzorak ili glavna verzija. Danas se to zove Markovo evandelje i Crkva priznaje da je ono bilo »prvo napisano Evandelje« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. VI, str. 657), premda se danasnjem Novom zavjetu čini da je drugo. Pisari Matejevog i Lukanog evandelja oslanjali su se na Markov tekst kao izvor i okvir za sastavljanje svojih djela. Ivanovo evandelje je neovisno o tim tekstovima, a teorija s kraja petnaestog stoljeća koja kaže da je napisano kasnije kako bi poduprlo ranije tekstove je istinita (*The*

Crucifixion of Truth [Razapinjanje istine], Tony Bushby, Joshua Books, 2004., pp. 33-40).

Prema tome, Markovo evanđelje u Sinajskoj Bibliji sadrži »prvu« priču o Isusu Kristu u povijesti, a ona je potpuno drukčija od onoga što se nalazi u suvremenim Biblijama. Započinje s Isusom »u dobi od oko trideset godina« (Marko 1:9) i ne spominje Mariju, djevičansko rođenje, kao ni Herodovo masovno ubijanje djece. Riječi »sin Božji« koje opisuju Isusa Krista ne pojavljuju se u uvodnom dijelu kao što je to slučaj s današnjim izdanjima (Marko 1:1), a suvremeno obiteljsko stablo koje »mesijansku lozu« prati do kralja Davida ne postoji u nijednoj od drevnih Biblijih, baš kao ni tekstovi danas poznati kao »mesijanska proročanstva« (ukupno njih 51). Sinajska verzija sadrži drukčiju verziju događaja povezanih s »ustankom Lazara« i pokazuje izuzetan izostanak onoga što je kasnije postalo središnja doktrina kršćanske vjere - pojavljivanja Isusa Krista nakon uskrsnuća i njegov uzlazak u Nebesa. U nijednom drevnom Markovom evanđelju nema zapisa o nadnaravnom pojavljivanju uskrslog Isusa Krista, međutim u suvremenim Biblijama sada je prisutan opis od 500 riječi (Marko 16:9-20).

Usprkos mnoštvu opširnih samoopravdanja Crkvenih apoleta, ne postoji jednoglasje u mišljenju Crkve glede nepostojanja »uskrsnulih« pojavljivanja u opisima iz drevnih evanđelja. Ti opisi ne nedostaju samo u Sinajskoj Bibliji, nema ih niti u Aleksandrijskoj Bibliji, Vatikanskoj Bibliji, Bezejskoj Bibliji, kao ni u drevnom latinskom Markovom rukopisu što ga analitičari kodno nazivaju »K«. Nema ih ni u najstarijoj armenskoj verziji Novog zavjeta, rukopisima etiopske verzije iz šestog stoljeća ni u anglosaksonskim Biblijama iz devetog stoljeća. Međutim, neka Evanđelja iz dvanaestog stojeća sadrže danas poznate psalme o uskrsnuću napisane unutar zvjezdica – znakova kojima su pisari označavali umetnute odlomke u pisanom djelu.

Crkva tvrdi da je »uskrsnuće temeljni argument naše kršćanske vjere« (Catholic Encyclopedia, Farley ed., vol. XII, p. 792), pa ipak nijedno nadnaravno pojavljenje uskrslog Isusa Krista nije zabilježeno u nijednoj od najranijih Markovih evanđelja koja su nam na raspolaganju. Uskrsnuće i uzlazak Isusa Krista je *sine quanon* (ono bez čega se ne može) Kršćanstva (Catholic Encyclopedia, Farley ed., vol. XII, str. 792), što je potvrđeno i riječima pripisanima Pavlu: »Ako Krist nije uskrsno, uzaludna je vaša vjera.« (1 Kor. 5:17). Psalmi o uskrsnuću u današnjim Markovim evanđeljima univerzalno su prepoznati kao krivotvorine i Crkva se slaže, govoreći da »završetak Marka kao što je svima poznato nije autentičan ... gotovo cijeli dio je naknadna komplikacija.« (Encyclopaedia Biblica, vol. II, str. 1880, vol. III, str. 1767, 1781; također, Catholic Encyclopedia, vol. III, pod naslovom »The Evidence of its Spuriousness [Dokazi njezine patvorenosti]«; Catholic Encyclopedia, Farley ed., vol. III, str. 274-9 pod naslovom »Canons [Kanoni]«). Međutim, Crkvu to nije obeshrabrilo te je krivotvorinu uvrstila u svoju dogmu i od nje napravila temelj Kršćanstva.

Trend fikcionalnih priča o uskrsnuću se nastavlja. Posljednja glava Ivanovog evanđelja (21) krivotvorina je iz šestog stoljeća koja je u potpunosti posvećena opisu Isusovog uskrsnuća pred nje-

govim učenicima. Crkva priznaje: »Jedini zaključak koji se može izvesti iz toga je da je 21. glava bila naknadno dodana, i stoga se treba smatrati dodatkom Evanđelju« (Catholic Encyclopedia, Farley ed., vol. VIII, str 441-442; New Catholic Encyclopedia (NCE), »Gospel of John«, str. 1080; također NCE, vol. XII, str. 407).

»Veliki umetak« i »Veliki izostavak«

Suvremene verzije Evanđelja po Luki imaju zapanjujućih 10.000 riječi više od istog Evanđelja u Sinajskoj Bibliji. Šest od tih riječi govore o Isusu, »i bio je uznesen na nebo«, međutim taj opis se ne pojavljuje u najstarijim Lukinim evanđeljima koja su danas dostupna (»Three Early Doctrinal Modifications of the Text of the Gospels / Tri rane doktrinarne modifikacije teksta Evanđelja«, F. C. Conybeare, The Hibbert Journal, London, vol. 1, br. 1, listopad 1902., str. 96-113). Stare verzije ne potvrđuju suvremene opise uzlaska Isusa Krista i ta krivotvorina ukazuje na namjeru da se prevari.

Danas je Lukino evanđelje najduže od kanonskih Evanđelja jer sada uključujuće »Veliki umetak«, izvanredni dodatak iz petnaestog stoljeća što ukupno sadrži oko 8.500 riječi (Luka 9:51-18:14). Umetanje tih krivotvorina u to Evanđelje zbuljuje suvremene kršćanske analitičare, a Crkva o njima kaže: »Karakter tih glava čini opasnim donošenje zaključaka« (Catholic Encyclopedia, Pecci ed., vol. II, str. 407).

Jednako zapanjujuće je da u najstarijim Lukinim evanđeljima nedostaju svi psalmi od 6:45 do 8:26, koji su u krugovima svećenstva poznati kao »Veliki izostavak«, s ukupno 1.547 riječi. U današnjim verzijama ta rupa je »začapljena« glavama plagiranim iz drugih Evanđelja. Dr. Tischendorf je otkrio da su se

tri odlomka o Posljednjoj večeri prisutnih u novijim verzijama Lukinog evanđelja pojavili u 15. stoljeću, međutim Crkva i dalje protura svoja Evanđelja kao autentičnu »riječ Božju« (»Are Our Gospels Genuine or Not?«, op. cit.)

Index Expurgatorius – Lista zabranjenih navoda

Kao što je slučaj s Novim zavjetom, tako je i sa štetnim pisanjima ranih »Crkvenih otaca« izmijenjenih u stoljećima prepisivanja. Mnogi od njihovih zapisa namjerno su prerađivani ili uklanjani. Primjenjujući dekrete donesene na Tridentskom koncilu (1545.-1563.), Crkva je kasnije proširila proces brisanja i naredila sastavljanje posebne liste određenih podataka koje treba izbaciti iz ranokršćanskih tekstova (Delineation of Roman Catholicism [Prikaz rimskog katoličanstva], vlč. Charles Elliott, DD, G. Lane & P. P. Sandford, New York, 1842., str. 89; također, The Vatican Censors [Vatikanski cenzori], profesor Peter Elmsley, Oxford, str. 327, datum objave nepoznat).

Godine 1562. Vatikan je utemeljio poseban cenzorski ured nazvan *Index Expurgatorius*. Njegova je svrha bila zabraniti objavu »pogrešnih pasusa ranih Crkvenih otaca« koji su sadržavali navode koji se kose sa suvremenom doktrinom.

Kada su vatikanski arhivari naišli na »autentične primjerke od Otaca, ispravili su ih u skladu s listom zabranjenih navoda« (Index Expurgatorius Vaticanus, R. Gibbings, ed., Dublin, 1837.; The

Kršćanski svijet prošli su trnci kada su u zadnjoj četvrtini de- vetnaestog stoljeća objavljene verzije Sinajske Biblije na engle- skom jeziku. Te stranice sadrže podatke koji pobijaju tvrdnje o povijesnoj autentičnosti Kršćan- stva

Literary Policy of the Church of Rome [Literarna politika Rim-ske Crkve], Joseph Mendham, J. Duncan, London, 1830., 2nd ed., 1840.; *The Vatican Censors*, op. cit., str. 328). Taj dio povijesti Crkve dovodi istraživače u »tešku sumnju u vrijednost svih patrističkih tekstova objavljenih javnosti« (*The Propaganda Press of Rome* [Propagandistički tisk starog Rima], Sir James W. L. Claxton, Whitehaven Books, London, 1942., str. 182).

Za našu priču važna je činjenica da *Encyclopaedia Biblica* otkriva da je otprilike 1.200 godina povijesti Kršćanstva nepoznato: »Na žalost, samo je nekoliko zapisa (o Crkvi; op. a.) objavljeno prije 1198. godine.« Nije slučajnost da je iste te godine (1198.) Papa Inocent III. (1198.-1216.) povukao iz optjecaja sve zapisse o ranijoj povijesti Crkve uspostavljanjem Tajnih arhiva (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. XV, str. 287). Otprilike sedam i pol stoljeća kasnije, provevši nekoliko dana u tim arhivima, profesor Edmond S. Bordeaux napisao je knjigu *Kako je umro veliki Pan* (*How The Great Pan Died.*). U poglavju pod naslovom »Cjelokupna povijest Crkve nije ništa do retroaktivna izmišljotina«, napisao je sljedeće:

»Crkva je stavila ranije datume na svoja kasnija djela, neka iznova napisana, neka revidirana, a neka falsificirana, koja su sadržavala konačni izraz njezine povijesti ... metoda kojom se koristila je stvaranje privida kako su mnogo kasnije napisana djela Crkvenih pisaca sastavljena mnogo ranije, i tako su ona mogla postati dokazi za ono što se zbivalo u prvom, drugom ili trećem stoljeću.«

(*How The Great Pan Died*, op. cit., str. 46)

Zaključcima profesora Bordeauxa govori u prilog činjenica da je 1587. godine papa Siksto V (1585.-90.) utemeljio službeni vatikanski odjel za izdavaštvo i izjavio - njegovim vlastiti riječima - »sada se mora uspostaviti povijest Crkve... nastojat ćemo tiskati naš vlastiti prikaz.« (*Encyclopédie*, Diderot, 1759.). Vatikanski dokumenti otkrivaju i da je Siksto V. 18 mjeseci svog papinstva proveo osobno pišući novu Bibliju, a zatim je u Katolicizam uveo takozvano »Novo učenje« (*Catholic Encyclopedia*,

Poprsje pape Pia II. (1458.-1464.) s papinskom verzijom mitrijske kape (mitre)

Kao što je slučaj s Novim zavjetom, tako je i sa štetnim pisanjima ranih »Crkvenih otaca« izmijenjenih u stoljećima prepisivanja. Mnogi od njihovih zapisu namjereno su prerađivani ili uklanjanji

Farley ed., vol. V, str. 442, vol. XV, str. 376). Dokazi da je sama Crkva napisala svoju vlastitu povijest nalaze se Diderotovoj Enciklopediji, koja otkriva razlog zbog kojeg je Papa Klement XIII. (1758.-1769.) naložio da se svi svesci unište neposredno nakon objave 1759. godine.

Autori Evandelja raskrinkani kao varalice

Postoji još nešto povezano s ovim scenarijem i to je zapisano u *Katoličkoj enciklopediji*. Dobar uvid u klerikalni mentalni sklop pruža nam činjenica da Crkva sama priznaje kako ne zna tko je napisao Evandelja i poslanice, te da su svih 27 novozavjetnih djela nastala anonimno:

»Stoga se čini da se sadašnji naslovi

Evangelja ne mogu povezati sa samim evanđelistima... ona (zbirka Novog zavjeta; op. a.) je opremljena naslovima koji, ma kako drevni, ne potječu od danih autora tih tekstova.« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. VI, str. 655-6)

Crkva tvrdi da »za naslove naših Evangelja nije mišljeno da označavaju autorstvo«, dodajući, »naslovi... su im naknadno pripojeni« (*Catholic Encyclopedia*, Farley ed., vol. I, str. 117, vol. VI, str. 655, 656). Dakle, to nisu Evangelja napisana »po Mateju, Marku, Luki ili Ivanu«, kao što se javno govori. Puna snaga ovog priznanja otkriva da ne postoje autentična apostolska Evangelja, a da nejasni tekstovi Crkve danas utječu na samu osnovu i stupove kršćanske vjere.

Posljedice toga po pretenzije na božansko porijeklo čitavog Novog zavjeta su fatalne, te razotkrivaju kršćanska djela kao nešto što nema poseban autoritet. Fabricirana Evangelja stoljećima su na svojim leđima nosila Crkvinu potvrdu o autentičnosti za koju se sada priznaje da je lažna, a to pruža dokaze da su kršćanski tekstovi u cijelosti lažni.

Nakon godina predanog istraživanja Novog zavjeta dr. Tischendorf je izrazio svoj očaj zbog razlika između najstarijih i najnovijih evanđelja i bilo mu je teško razumjeti...

»Kako su si pisari mogli dopustiti da ovdje i ondje unesu promjene koje nisu čisto jezične prirode, nego takve da bitno utječu na sam sadržaj a, što je gore od svega, nisu se ustručavali od brisanja čitavih odlomaka i umetanja novih.«
(Alterations to the Sinai Bible [Promjene na sinajskoj Bibliji], Dr Constantin von Tischendorf, 1863., dostupno u British Library, London)

Nakon godina potvrđivanja fabricirane prirode Novog zavjeta, deziluzionirani dr. Tischendorf priznao je da su suvremena izdanja Novog zavjeta »izmijenjena na mnogim mjestima«, te da ih »ne treba uzimati kao istiniti«. (*When Were Our Gospels Written? [Kada su napisana naša Evandelja]*, dr. Constantin von Tischendorf, 1865., British Library, London).

Što je zapravo Kršćanstvo?

Stoga je važno pitanje koje si trebamo postaviti sljedeće: ako Novi zavjet nije povijestan, što jest?

Dr. Tischendorf je dao dio odgovora kada je u svojih 15.000 stranica kritičkih primjedbi o Sinajskoj Bibliji rekao: »čini se da je lik Isusa Krista načinjen prijavljajući u mnogim religijama«. To objašnjava kako su se priče iz drevnog indijskog epa *Mahabharata* našle doslovno prenesene u današnjim Evandeljima (npr. Matej 1:25, 2:11, 8:1-4, 9:1-8, 9:18-26), te zašto se odlomci iz djela *Phenomena* (Povjave) grčkog državnika Aratusa od Sicyjona (271.-213. pr.Kr.) nalaze u Novom zavjetu.

Izvaci iz *Himne Zeusu* koju je napisao grčki filozof Kleante (oko 321.-232. pr. Kr.) također se mogu pronaći u Evandeljima, jednako kao i 207 riječi iz djela *Thais* što ga je napisao Menander (oko 343.-291. pr. Kr.), jedan od »sedam mudraci« stare Grčke. Citati polumitskog grčkog pjesnika Epimenidesa (7. ili 6. stoljeće pr. Kr.) stavljeni su u usta Isusa Krista, a sedam odlomaka iz čudesne *Ode Jupiteru* (oko 150. godine pr. Kr.; autor nepoznat) nanovo su ispisani u Novom zavjetu.

Tischendorfov zaključak potkrjepljuju i vatikanska otkrića profesora Bordeauxa koja otkrivaju da je alegorija Isusa Krista izvedena iz priče o Mitri, božanskom sinu Boga (Ahura Mazda) i mesiji prvih kraljeva Perzijskog carstva oko 400 godina prije Krista. Njegovom rođenju u pećini prisustvovali su magi koji su došli s istoka sljedeći zvijezdu. Donijeli su mu »na dar zlato, tamjan i smirnu« (kao u Mt 2:11); novorođenčetu su se klanjali pastiri. Došao je na svijet noseći mitrijsku kapu (mitru, stiliziranu stožastu kapu; op. prev.) koju su u različitim oblicima nosili pape sve do petnaestog stoljeća.

Mitra, jedan iz svetog trojstva, stajao je na stijeni, simbolu temelja njegove religije, i bio je pomazan medom. Nakon posljednje večere s Heliosom i 11 drugih sudrugova, Mitra je razapet na križu, umotan u laneno platno te postavljen u grobnicu u stijeni. Trećeg dana odnosno oko 25. ožujka je ustao (pun mjesec kod proljetnog ekvinocija; vrijeme koje se sada naziva Uskrs po babilonskoj božici Ištar). Vatreno uništenje svijeta bilo je glavna doktrina mitraizma – bilo je to vrijeme kada je Mitra obećao da će se osobno vratiti na Zemlju i spasiti duše koje to zaslužuju.

Mitrini poklonici prolazili su kroz svetu pričest s kruhom i vodom, što je obred koji se podudara s kršćanskim Euharistijom i prethode joj više od četiri stoljeća.

Kršćanstvo je prerada mitraizma spojena s druidskim načelima Kuldeja, nekim egipatskim elementima (prekršćanska Knjiga otkrivenja izvorno se zvala *Tajne Ozirisa i Izide*), grčke filozofije i različitim aspektima hinduizma.

Zašto nema povijesnih zapisa o Isusu Kristu

U nijednom pravovaljanom vjerskom ili povijesnom tekstu napisanom između početka prvog stoljeća i kraja četvrtog stoljeća nije moguće pronaći nijedan navod o Isusu Kristu i spektakularnim događajima za koje Crkva kaže da su pratili njegov život. Potvrda toga dolazi od Frederica Farrara (1831.-1903.) s Trinity College u Cambridgu:

»Zapanjujuće je kako nam povijest nije sačuvala baš nijedno pouzdano ili nedvosmisleno kazivanje ili okolnost o životu Spasitelja čovječanstva... ne postoji nijedan navod u čitavoj povijesti u kojem стојi da je netko video Isusa ili s njime razgovarao. Ništa u povijesti nije više zapanjujuće od šutnje pisaca

tog vremena o događajima što su nam preneseni u Evandeljima.«

(*The Life of Christ [Kristov život]*, Frederic W. Farrar, Cassell, London, 1874.)

Ova situacija proizlazi iz sukoba između povijesti i priča iz Novog zavjeta. Dr. Tischendorf je dao sljedeći komentar:

»Moramo iskreno priznati da nemamo izvor podataka s obzirom na život Isusa Krista izuzev crkvenih tekstova nastalih tijekom četvrtog stoljeća.«

(*Codex Sinaiticus*, Dr Constantin von Tischendorf, British Library, London)

Postoji objašnjenje za te stotine godina šutnje: konstrukcija Kršćanstva nije započela sve do četvrtog stoljeća, pa je zato papa Leo X. (prem. 1521.) Krista nazvao »bajkom« (*Cardinal Bembo: His Letters...*, op. cit.).

O autoru:

Tony Bushby, Australac, postao je biznismen i poduzetnik još kao vrlo mlad. Utemeljio je izdavačku kuću za časopise i proveo dvadeset godina istražujući, pišući i objavljivajući vlastite časopise, prvenstveno za australsko i novozelandsko tržište. S velikim zanimanjem za metafizičke teme, razvio je dugotrajne odnose s mnogim udruženjima i društvima širom svijeta koji su mu pomogli u njegovim istraživanjima, dajući mu na raspolaganje svoje arhive.

Serijal Tonyjevih članaka objavljen je u izdanjima *NEXUSA* od 14/01-03. Tony je autor nekoliko knjiga: *The Bible Fraud*, *The Secret in the Bible*, *The Crucifixion of Truth* i *The Twin Deception*.

Navedene knjige mogu se naručiti u uredima *NEXUSA* i od Joshua Books, <http://www.joshuabooks.com>. ■